DZIENNIK URZĘDOWY

Ministerstwa Aprowizacji

Warszawa, dnia 20 czerwca 1947 r.

Nr 5

Treść:

ZARZĄDZENIA MINISTRA APROWIZACJI — str

Poz. 16 z dnia 20 maja 1947 r. w sprawie objęcia działalnością Rejonowych Central Aprowizacyjnych pracowników wytwórni materiałów budowlanych, stoczni i Technicznej Obsługi Rolnictwa 31

Poz. 17 z dnia 22 maja 1947 r. w sprawie zmiany zarządzenia Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 2 listopada 1946 r. w sprawie wydania artykułów pochodzenia zwierzęcego na reglamentowane wyżywienie ludności 31

Poz. 18 z dnia 20 maja 1947 r. o utworzeniu i zakresie działania Komisji Kontrolno-Kwalifikacyjnych dla badania warunków magazynowania oraz stanu artykułów żywnościowych i innych artykułów powszedniego użytku, będących w dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i podległych Ministerstwu władz. . . 32

INSTRUKCJA MINISTRA APROWIZACJI

Poz. 19 z dnia 20 maja 1947 r. o utworzeniu i zakresie działania Komisji Kontrolno-Kwalifikacyjnych dla badania warunków magazynowania oraz stanu artykułów żywnościowych i innych artykułów powszedniego użytku, będących w dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i podległych Ministerstwu władz . . 32

OBWIESZCZENIE MINISTRA APROWIZACJI

Poz. 20 z dnia 19 maja 1947 r. o jednolitym tekście instrukcji Ministerstwa Aprowizacji i Handlu z dnia 22 maja 1946 r. w sprawie uprawnień do otrzymywania kart zaopatrzenia I, II i III kategorii oraz kart rodzinnych kategorii IR i IIR 36

Poz. 16

Zarządzenie Ministra Aprowizacji

z dnia 20 maja 1947 r.

w sprawie objęcia działalnością Rejonowych Central Aprowizacyjnych pracowników wytwórni materiałów budowlanych, stoczni i Technicznej Obsługi Rolnictwa.

Na podstawie Zarządzenia Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 2.XII. 1946 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Ziem Odzyskanych o utworzeniu Rejonowych Central Aprowizacyjnych (Dz. Urz. Min. Apr. i Handlu Nr 17/46, poz. 113) — zarządzam co następuje:

§ 1.

Przewidziany w p. 3 zarządzenia Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 2.XII. 1946 r. zakres działania Rejonowych Central Aprowizacyjnych rozciąga się na:

a) pracowników i członków ich rodzin Okręgowych Zjednoczeń Wytwórni Materiałów Budowlanych, podległych Ministerstwu Odbudowy, oraz wytwórni włączonych do tych zjednoczeń,

b) pracowników i członków ich rodzin Zjednoczenia Stoczni Polskich, podległego Ministerstwu Żeglugi, oraz stoczni włączonych do tego zjednoczenia,

c) pracowników warsztatowych i członków ich rodzin przdsięborstwa państwowego Techniczna Obsługa Rolnictwa (dawniej Państwowe Przedsiębiorstwo Traktatów i Maszyn Rolniczych).

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 czerwca 1947 r.

Minister Aprowizacji
(—) **Wł. Lechowicz.**

Poz. 17

Zarządzenie Ministra Aprowizacji

z dnia 22 maja 1947 r.

w sprawie zmiany zarządzenia Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 2 listopada 1946 r. w sprawie wydania artykułów pochodzenia zwierzęcego na reglamentowane wyżywienie ludności.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 217) zarządza się co następuje:

§ 1.

W zarządzeniu Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 2 listopada 1946 r. w sprawie wydawania artykułów pochodzenia zwierzęcego na reglamentowane wyżywienie ludności (Dz. Urrz. Min. Apr. i Handlu Nr 16, poz. 106) wprowadza się zmiany następujące:

§ 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Zezwala się na wydawanie artykułów pochodzenia zwierzęcego na reglamentowane zaopatrzenie ludności we wszystkie dni tygodnia, w których sklepy mogą być otwarte w myśl obowiązujących przepisów, we wszystkich sklepach rozdzielczych na terenie: m. st. Warszawy, Łodzi, Krakowa, wojew. Gdańskiego, Wrocławskiego i Śląsko-Dąbrowskiego".

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 22 maja 1947 r.

Minister Aprowizacji

(—) **Wł. Lechowicz**

Poz. 18

Zarządzenie Ministra Aprowizacji

z dnia 20 maja 1947 r.

o utworzeniu i zakresie działania Komisji Kontrolno-Kwalifikacyjnych dla badania warunków magazynowania oraz stanu artykułów żywnościowych i innych artykułów powszedniego użytku, będących w dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i podległych Ministerstwu władz.

Na podstawie art. 3 p. 6 i art. 10 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 217) zarządzam co następuje:

§ 1.

Dla zapobieżenia marnotrawstwu i stratom w związku ze składowaniem towarów (artykułów żywnościowych i innych artykułów powszedniego użytku), będących w dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i podległych Ministerstwu władz — powołuje się Komisje Kontrolno-Kwalifikacyjne dla badania warunków magazynowania oraz stanu tych towarów.

§ 2.

Osobna instrukcja określi szczegółowo zakres działania Komisji Kontrolno-Kwalifikacyjnych.

§ 3

1) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
2) Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia — traci moc obowiązującą Zarządzenie Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 19 września 1946 r. o utworzeniu Komisyi Kontrolno-Kwalifikacyjnych dla badania artykułów spożywczych, przeznaczonych na zaopatrzenie reglamentowane (Dz. Urz. Min. Apr. i H. Nr 15, poz. 101 z 1946 r.).—

Minister Aprowizacji

(—) **Wł. Lechowicz.**

Poz. 19

Instrukcja Ministra Aprowizacji

o utworzenu i zakresie działania Komisji Kontrolno-Kwalifikacyjnych dla badania warunków magazynowania oraz stanu artykułów żywnościowych i innych artykułów powszedniego użytku, będących w dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i podległych Ministerstwu władz.

§ 1.

Dla zapobieżenia marnotrawstwu i stratom w związku ze składowaniem towarów (artykułów żywnościowych i innych artykułów powszedniego użytku), będących w dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i podległych Ministerstwu władz powołuje się Komisje Kontrolno-Kwalifikacyjne dla badania warunków magazynowania oraz stanu tych towarów-zwane w dalszym ciągu „Komisje".

§ 2.

Komisje działają w ramach niniejszej Instrukcji przy Wydziałach Aprowizacji Urzędów Wojewódzkich i przy Resorcie Zaopatrzenia m. st. Warszawy i Wydziale Aprowzacji Zarządu Miejskiego m. Łodzi.

§ 3.

W skład Komisji wchodzą:

a) przedstawiciel Wydziału Aprowizacji Urzędu Wojewódzkiego (Resortu Zaopatrzenia m. st. Warszawy Wydziału Aprowizacji Zarządu Miejskiego m. Łodzi), wyznaczony przez Naczelnika Wydziału Aprowizacji Urzędu Wojewódzkiego (Szefa Resortu Zaopatrzenia m. st. Warszawy, Naczelnika Wydz. Aprowiz. Zarz. Miejskiego m. Łodzi).
b) Delegat Wojewódzkiego Przedstawiciela Ministerstwa Aprowizacji do Spraw UNRRA.
c) przedstawiciel Państwowego Zakładu Higieny, a w miastach, gdzie niema filii Państwowego Zakładu Higieny, przedstawiciel Wydziału Zdrowia Urzędu Wojwódzkiego;
d) przedstawiciel instytucji gospodarczych, zajmujących się składowaniem towarów,

będących w dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji lub władz Ministerstwu podległych:

e) przedstawiciel Okręgowej Komisji Związków Zawodowych.

§ 4.

Naczelnik Wydziału Aprowizacji Urzędu Wojewódzkiego (Szef Resortu Zaopatrzenia m. st. Warszawy, Nacz. Wydz. Aprowizacji Zarządu Miejskiego m. Łodzi) mianuje i odwołuje wymienionych w § 3 lit. b), c), d), e) — członków Komisji na wniosek zainteresowanych urzędów i instytucji.

§ 5.

Komisje wykonywują swoje prace na podstawie każdorazowych zleceń Naczelnika Wydziału Aprowizacji Urzędu Wojewódzkiego (Szefa Resortu Zaopatrzenia m. st. Warszawy, Nacz. Wydz. Zarz. Miejskiego m. Łodzi), określających szczegółowo zadania.

§ 6.

1) Przewodniczącym Komisji jest Przedstawiciel Wydziału Aprowizacji Urzędu Wojewódzkiego (Resortu Zaopatrzenia m. st Warszawy, Nacz. Wydziału Aprowiz. Zarządu Miejskiego m. Łodzi).
2) Przewodniczący zwołuje zebrania Komisji na polecenie Naczelnika Wydziału Aprowizacji Urzędu Wojewódzkiego (Szefa Resortu Zaopatrzenia m. st. Warszawy, Nacz. Wydziału Aprowizacji Zarządu Miejskiego m. Łodzi) i kieruje pracami komisji.
3) Przewodniczący Komisji wezwie do udziału w pracach Komisji biegłych na zasadach przewidzianych w art. 62 i nast. rozporządzenia Prezydenta R.P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym, (Dz. U. P. P. Nr 36, poz. 341), o ile wśród członków Komisji nie ma znawców lub specjalistów w dziedzinie, będącej przedmiotem prac Komisji.
4) Uchwały Komisji zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 7.

Przeprowadzane przez Komisje na zlecenie Naczelnika Wydziału Aprowizacji Urzędu Wojewódzkiego (Szefa Resortu Zaopatrzenia m. st. Warszawy, Naczelnika Wydziału Aprpowiz. Zarz. Miejskiego m. Łodzi) lustracje mają za zadanie zbadanie stanu towarów, warunków magazynowania oraz ustalenia rodzaju i ilości towarów:

a) zepsutych,
b) psujących się,
c) zagrożonych zepsuciem.

§ 8.

Za zapsute uważać należy te towary, które na skutek zmian wywołanych przez drobnoustroje, pasożyty roślinne i zwierzęce, gryzonie oraz przez inne procesy chemiczne, bądź mechniczne utraciły całkowicie swoje pierwotne przydatności użytkowe.

Za psujące się uważać należy te towary, które mimo zaszłych wymienionych w poprzednim ustępie zmian lub procesów nie utraciły swych pierwotnych przydatności użytkowych .

Przykłady: czekolada pokryta rosą, masło ze zjełczałą wierzchnią warstwą, ser z nalotami pleśni na powierzchni, partia jednakowych konserw w puszkach, w której ilość puszek z bombażem z każdym dniem się zwiększa, materiał włókienniczy częściowo wypłowiały na skutek wadliwego przechowywania w magazynie i t.p.

Za zagrożone zepsuciem uważać należy te towary, co do których istnieje uzasadnione domniemanie, że pozostawienie ich w dotychczasowych warunkach przechowywania wywołać musi zmiany i procesy zmniejszające lub przekreślające zupełnie ich pierwotne przydatności użytkowe.

Przykłady: nieodpowiedni budynek do przechowywania towarów, brak właściwych urządzeń wewnętrznych, niewłaściwa metoda przechowywania, bezpośrednie działanie wpływów atmosferycznych, bliskość towarów zepsutych, bądź porażonych zarazą, towary w opakowaniach psujących się i t.p.

W sprawach kwalifikacji towarów w wypadkach wątpliwych, bądź spornych miarodajne jest orzeczenie Państwowego Zakładu Higieny.

§ 9.

1) W razie ujawnienia w składach i magazynach towarów zepsutych lub psujących się Komisje obowiązane są sporządzić protokóły, zawierające dane przewidziane w art 20 Rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341 z 1928 r.), a ponadto:

a) nazwę i ilość towaru,
b) nazwę władzy (Ministerstwa lub władz Ministerstwu podległych), w której dyspozycji odnośne towary się znajdują,
c) datę przyjęcia ich na skład,
d) stan jakościowy towaru w-g protokółu przyjęcia na skład,
e) stwierdzenie. czy te towary były zwalniane i przez kogo, oraz przyczyny nie podjęcia ich,
f) stopień i rodzaj zepsucia,
g) przyczyny zepsucia,
h) czas oraz miejsce zepsucia,
i) jakie środki przedsięwzięła instytucja gospodarcza, zajmująca się składowaniem, dla zapobieżenia zepsuciu się przyjętych na skład towarów,
k) wysokość wyrządzonej szkody w-g cen reglamentowanych,
l) kogo należy obciążyć odpowiedzialnością za dopuszczenie do zepsucia towarów.

2) W razie ujawnienia w składach i magazynach towarów zagrożonych zepsuciem komisje obowiązane są sporządzić protokóły, zawierające dane przewidziane w art. 20 Rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341 z 1928 r.), a ponadto:
   a) wymienione w ustępie 1) niniejszego paragrafu w punktach a, b, c, d, e,
   b) przyczyny zagrożenia towaru zepsuciem.
   c) wymienione w ustępie 1) niniejszego paragrafu w punkcie i,
   d) kogo należy obciążyć odpowiedzialnością za dopuszczenie do zagrożenia towarów zepsuciem.
3) W razie nieujawnienia w magazynach i składach, ani towarów zepsutych, ani psujących się, ani zagrożonych zepsuciem — Komisje obowiązane są sporządzać negatywne protokóły stwierdzające te okoliczności, a ponadto zawierające dane, przewidziane w art. 20 Rozporządzenia o Postępowaniu Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341 z 1928 r.).
4) Na podstawie poczynionych protokólarnie ustaleń Komisja stawia wnioski o:
   a) zastosowanie środków zapobiegawczych, zmierzających do usunięcia przyczyn zagrożenia towarów zepsuciem ,
   b) zastosowania środków zapobiegających dalszemu psuciu się towaru, oraz „leczenie“ psujących się towarów np. szuflowanie zboża, przekładanie worków, rozsegregowanie psujących się towarów, właściwe ich rozmieszczenie przetransportowanie do chłodni lub innego odpowiedniego magazynu i t. p.
   c) natychmiastowe rozprowadzenie towarów psujących się lub zagrożonych zepsuciem,
   d) wykorzystanie towarów zepsutych za pomocą przeróbki lub zużytkowanie ich bez przeróbki na inne cele np.: przerobu zepsutego mięsa lub ryb na tłuszcze techniczne i mączkę mięsno-kostną; mleka skondensowanego i tłuszczów — na mydło; mąkę — na klej; ziarn zakażonych insektami — na kawę zbożową, spirytus lub karmę dla nierogacizny, drobiu, ryb i t.p.
   e) zniszczenie towarów zepsutych, nie nadających się zupełnie do wykorzystania.
   f) pociągnięcie winnych do odpowiedzialności karnej i cywilnej.
5) W razie stwierdzenia towarów zepsutych komisja może zarządzić natychmiastowe zniszczenie ich w jej obecności pod warunkiem jednak, że dotyczy to niewielkich ilości towarów, których wartość nie przekracza ca 200 zł. po cenach sztywnych, a ewentualne koszty przeróbki byłyby niewspółmierne wysokie w stosunku do wartości uzyskanego z przeróbki produktu.

   Uchwała Komisji w danym wypadku stanowi podstawę do wyksięgowania z kartotek zniszczonych na jej zarządzenie i w jej obecności towarów.

§ 10.

1) Do ważności uchwał Komisji konieczna jest obecność członków Komisji, wymienionych w § 3 lit. a), c), d), e), a jeżeli idzie o lustrację towarów pochodzących z dostaw UNRRA, również i dlegata Wojewódzkiego przedstawiciela Min. Aprowizacji do Spraw UNRRA.
2) Protokóły Komisji winny być sporządzane najpóźniej w ciągu 2-ch dni po zakończeniu lustracji i podpisane przez wszystkich członków Komisji oraz biegłych, biorących udział w pracach Komisji.
3) Każdy członek Komisji może wnieść do protokółu swoje zastrzeżenia.
4) Komisja w wypadku ujawnienia na składach i magazynach towarów zepsutych, psujących się, bądź zagrożonych zepsucie — obowiązaną jest sporządzić osobny protokół na każdy rodzaj towaru. Odpisy protokułu Komisja przesyła, jak następuje:
   a, Ministerstwu Aprowizacji — Departament Artykułów Spożywczych Wydział Magazynów i Opakowań — (za pośrednictwem Woj. Wydziału Aprowizacji, Resortu Zaopatrzenia m. st. Warszawy, Wydz. Aprowizacji Zarządu Miejskiego m. Łodzi) — dwa egzemrze,
   b. Naczelnikowi Wydziału Aprowizacji (Szefowi Resortu Zaopatrz. m. st. Warszawy, Nacz. Wydz. Aprow. Zarz. Miejskiego m. Łodzi) — jeden egzemplarz.
   c. Kierownikowi Powiatowego Referatu Aprowizacji w wypadku, gdy dany towar znajduje się w jego dyspozycji — jeden egzemplarz.
   d. Wojewódzkiemu Przedstawicielowi Ministerstwa Aprowizacji do Spraw UNRRA, jeżeli protokół dotyczy towaru, pochodzącego z dostaw UNRRA — jeden egzemplarz.
   e. Instytucji gospodarczej, zajmującej się składowaniem omawianego w protokóle towaru—jeden egzemplarz.
5) W wypadku nieujawnienia towarów zepsutych, psujących się, lub zagrożonych zepsuciem — Komisja przesyła po jednym egzemplarzu odpisu protokółu z dokonanych czynności — jak następuje:
   a. Ministerstwu Aprowizacji — Departament Artykułów Spożywczych Wydział Magazynów i Opakowań.
   b. Naczenikowi Wydziału Aprowizacji Urzędu Wojewódzkiego (Szefowi Resortu Zaopatrzenia m. st. Warszawy, Naczelnikowi Wydziału Aprowizacji Zarz. Miejskiego m. Łodzi).
   c. Kierownikowi Powiatowego Referatu Aprowizacji, gdy chodz o towar, będący w jego dyspozycji.

d. Wojewódzkiemu Przedstawicielowi Ministerstwa Aprowizacji do Spraw UNRRA, gdy chodzi o towary, pochodzące z dostaw UNRRA.

§ 11.

Na podstawie wniosków Komisji (§ 9) ust. 4 Instrukcji Naczelnik Wydziału Aprowizacji Urzędu Wojewódzkiego, (Szef Resortu Zaopatrzenia m. st. Warszawy, Naczelnik Wydziału Aprowizacji Zarz. Miejskiego m. Łodzi) zarządza:

1) W zakresie towarów zepsutych:
   a. oddanie na przerób tych towarów, które po przeróbce będą objęte rozdzielnictwem reglamentowanym, przy czym w umowach na przerób winna być ściśle określona ilość i jakość produktów uzyskanych z przeróbki oraz związane z tym koszty. Przekazanie towarów do przreóbki jest uwarunkowane interesem i korzyścią gospodarki państwowej,
   b. sprzedaż tych towarów, które po przeróbce dają produkt, nie objęty rozdzielnictwem reglamntowanym. Przy ilości towarów, których wartość po cenach sztywnych przekracza kwotę 10 tysięcy, winna być zastosowana sprzedaż w drodze konkursu ofert, złożonych w wyniku indywidualnych zawiadomień zaintersowanych przedsiębiorstw;
   c. zniszczenie w obecności Komisji towarów zepsutych, nienadających się do zużytkowania i przeróbki o wartości nieprzekraczającej kwoty 10 tys. złotych po cenach sztywnych. W tych granicach przy większej partii towarów należy zasięgać opinii biegłego, wyznaczonego przez organ samorządu gospodarczego, celem ustalenia całkowitej nieprzydatności zepsutego towaru.

   Decyzję o zniszczeniu partii towarów, których wartość przekracza kwotę 10 tys. złotych po cenach sztywnych wydaje Ministerstwo Aprowizacji na wniosek Naczelnika Wojewódzkiego Wydziału Aprowizacji (Szefa Resortu Zaopatrzenia miasta st. Warszawy, Naczelnika Wydziału Aprowizacji Zarządu Miejskiego miasta Łodzi). Wniosek taki kierować należy do Departamentu Artykułów Spożywczych — Wydział Magazynów i Opakowań, załączając protokół Komsji i protokół biegłego.

2) W zakresie towarów psujących się:
   a. zastosowanie środków zaleconych przez Komisję w myśl § 9 ust. 4, lit. b. Instrukcji,
   b. natychmiastowe rozprowadzenie (za opłatą) na cele zaopatrzenia reglamentowanego, zgodnie z planem na miesiąc bieżący lub następny w granicach obowiązujących norm,
   c. rozprowadzenie (za opłatą) towaru psującego się, nie nadającego się do reglamentowanego rozdzielnictwa — instytucjom opieki społecznej, zakładom zamkniętym, zarządom więzień, o ile wartość towaru po cenie sztywnej nie przekracza kwoty 1 tysiąca złotych. W innych wypadkach rozprowadzenie towaru psującego się może nastąpić po uzyskaniu zgody Ministerstwa Aprowizacji na projekt rozdziału danego towaru. Wniosek taki winien być przedstawiony Ministerstwu jednocześnie z odpisem protokółu w trybie przewidzianym w § 10 ust. 4, pkt. a) Instrukcji.

3) W zakresie towarów zagrożonych zepsuciem:
   a. zastosowanie środków zaleconych przez Komisję w myśl § 9 ust. 4 pkt. Instrukcji,
   b. dopilnowanie, aby dany towar wydany został z magazynu w pierwszej kolejności na pierwsze realizowane zwolnienie i zlecenie.

4) Skierowanie do właściwych władz udokumentowanych wniosków o pociągnięcie do odpowiedzialności karnej i cywilnej winnych dopuszczenia do zepsucia się towarów.

§ 12.

Zarządzenia, o których mowa w § 11 Instrukcji Naczelnik Wydziału Aprowizacji Urzędu Wojewódzkiego (Szef Resortu Zaopatrzenia m. st. Warszawy, Naczelnik Wydziału Aprowizacji Zarządu Miejskiego m. Łodzi) obowiązany jest wydać w ciągu 7 dni, licząc od dnia otrzymania odpisu protokółu Komisji, przedkładając jednocześnie sprawozdanie z wykonanych czynności Ministerstwu Aprowizacji (Dep. Artykułów Spożywczych—Wydział Magazynów i Opakowań) wraz z odpisami protokółu Komisji w myśl § 10 ust. 4 lit. a. Instrukcji.

§ 13.

1) Wojewódzkie wydziały Aprowizacji (Resort Zaopatrzenia miasta st. Warszawy, Wydział Aprowizacji Zarządu Miejskiego m. Łodzi) sporządzają w-g stanu na ostatni dzień każdego miesiąca — miesięczne zestawienia towarów wydysponowanych na podstawie niniejszej instrukcji, a mianowicie towarów:
   a. zniszczonych komisyjnie w myśl § 9 ust. 5),
   b. oddanych do przerobu zgodnie z § 11 ust. 1 lit. a),
   c. sprzedanych do przerobu § 11 ust. 1 lit. b),
   d. zniszczonych przez Komisję na zarządzenie Naczelnika Wydz. Aprowizacji § 11 ust. 1 lit. c.),
   e. rozprowadzonych na cele zaopatrzenia reglamentowanego § 11 ust. 2) lit. b.,
   f. rozdysponowanych poza rozdzielnictwem reglamentowanym § 11 ust. 2 lit. c.),

2) Zestawienia te należy sporządzać oddzielnie dla każdej grupy towarów gospodarowanych w Ministerstwie przez osobny Wydział, a mianowcie:

   Ziemiopłodów — (żyto — pszenica — jęczmień — strączkowe),

Produktów Zwierzęcych — (mięso — tłuszcze jadalne — mleko — ryby),

Różnych Artykułów Spożywczych — (cukier — marmelada — soki owocowe — wyroby cukiernicze — czekolada — kakao—kawa — herbata),

Artykułów Włókienniczych i Obuwia,

Opału i Różnych Artykułów Przemysłowych,

Likwidacji remanentów (towary przeznaczone na wolny rynek),

Opakowań.

Zestawienia, dotyczące z każdej wyżej wymienionych grup towarów wysyłać należy w czterech egzemplarzach do dni 10 następnego miesiąca do Departamentu Artykułów Spożywczych Wydział Magazynów i Opakowań.

Wysyłanie sprawozdań negatywnych — obowiązuje.

Minister Aprowizacji

(—) **Wł. Lechowicz.**

Poz. 20

Obwieszczenie Ministra Aprowizacji

z dnia 19 maja 1947 r.

o jednolitym tekście instrukcji Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 22 maja 1946 r. w sprawie uprawnień do otrzymywania kart zaopatrzenia I, II i III kategorii oraz kart rodzinnych kategorii IR i IIR.

Ogłaszam w załączeniu jednolity tekst instukcji Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 22 maja 1946 r. w sprawie uprawnień do otrzymywania kart zaopatrzenia I, II i III kategorii oraz kart rodzinnych kategorii IR i IIR w brzmieniu ustalonym:

1. Obwieszczeniem z dnia 3 stycznia 1947 r. (Dz. Urz. Min. Apr. i H. Nr 1/47 poz. 1)

Zarządzeniami:

2. z dnia 7.II. 1947 r. (Dz. Urz. Min. Apr. i H. Nr 2. poz. 4)
3. „ 28.II. „ („ „ „ „ „ Nr 2, poz. 7)
4. „ 20.III. „ („ „ „ „ „ Nr 3, poz. 10)
5. „ 22.IV. „ („ „ „ „ „ Nr 4, poz. 12)
6. „ 9.V. „ („ „ „ „ „ Nr 4, poz. 14)

Do poszczególnych paragrafów instrukcji dołączone są wyciągi z najważniejszych okólników wyjaśniających.

Ogłoszony poniżej jednolity tekst instrukcji z dnia 22 maja 1946 r. obowiązuje **od dnia 1 maja 1947 r.**

1 załącznik.

Minister Aprowizacji

(—) **Wł. Lechowicz.**

Załącznik do Obwieszczenia M. A. z dnia 19.V. 1947 r.

Instrukcja Ministra Aprowizacji

z dnia 22 maja 1946 r.

w sprawie uprawnień do otrzymywania kart zaopatrzenia I, II i III kategorii oraz kart rodzinnych kategorii IR i IIR. (Tekst jednolity, obowiązujący od 1.V.47 r. z wyjaśnieniami).

Instrukcja składa się z następujących działów:

Dział I: O uprawnionych do otrzymywania kart I, II i III kat.
Dział II: O uprawnionych do otrzymywania kart IR i IIR kat.
Dział III: O osobach nie posiadających prawa do kart zaopatrzenia.
Dział IV: Przepisy ogólne.

Dział I.

O uprawnionych do otrzymywania kart I, II i III kat.

§ 1. Pracownicy państwowi i przedsiębiorstw państwowych.

Karty I kategorii otrzymują:

A. Pracownicy cywilni administracji państwowej, zatrudnieni we wszystkich urzędach państwowych za wyjątkiem Milicji Obywatelskiej i Służby Bezpieczeństwa Publicznego.

B. Pracownicy wszelkich instytucji, zakładów, zjednoczeń i przedsiębiorstw państwowych lub przez państwo zarządzanych, za wyjątkiem:

a) Państwowej Centrali Handlowej i jej oddziałów;

b) przedsiębiorstw bankowych,

c) Polskiej Agencji Prasowej,

d) Polskiego Radia,

e) niestałych pracowników eksploatacji lasów,

f) przedsiębiorstw znajdujących się pod zarządem Głównego Urzędu Likwidacyjnego,

g) instytucji i zakładów ubezpieczeń społecznych (Z .U. S., P. Z. U. W. i ubezpieczalnie społeczne),

h) przedsięborstw budowlanych,

i) Polskich Linii Lotniczych „Lot".

Nie uważa si ęza państwowe przedsiębiorstw, zakładów i instytucji będących własnością państwa, lecz zarządzanych przez samorząd, spółdzielnie lub osoby prywatne.

Wyjaśnienia:

Robotnikom i pracownikom Zakładów Przemysłu Miejscowego, administrowanych przez Wojewódzkie Dyrekcje Przemysłu Miejscowego, należy wydawać karty zaopatrzenia I kat. (okólnik z dn. 3.VII. 1946 r. — IV. No. 6971).

Robotnikom portowym zarejestrowanym w tym charakterze przez właściwe władze morskie, przysługują karty zaopatrzenia I kat. niezależnie od tego, czy są zatrudnieni przez władze i przedsiębiorstwa państwowe lub przez instytucje spółdzielcze i firmy prywatne (pismo z dnia 31 stycznia 1947 r. L. dz. IV. No 324).

§ 1 ust. B. punkt h — dotyczy wyłączenia z zaopatrzenia kartkowego pracowników przedsiębiorstw budowlanych, nie odnosi się natomiast do pracowników państwowych przedsiębiorstw produkujących materiały budowlane, którzy są nadal uprawnieni do otrzymywania kart zaopatrzenia (okólnik z dnia 22.IV.1947 r. L. dz. IX.TR. 10898).

Uprawnienia członków rodzin pracowników państwowych przedsiębiorstw budowlanych do rodzinnych kart zaopatrzenia uregulowane są w § 10 p. L. niniejszej instrukcji.

§ 2. Pracownicy samorządowi.

Karty I kat. otrzymują:

A. Pracownicy zarządów miejskich oraz powiatowych i wojewódzkich rad narodowych.

B. Pracownicy przedsiębiorstw komunalnych użyteczności publicznej (zakłady komunikacyjne, elektrownie, gazownie, wodociągi, kanalizacja, zawodowe straże pożarne, zakłady oczyszczania miast i t.p.) za wyjątkiem przedsiębiorstw gmin wiejskich.

C. Pracownicy instytucji samorządu terytorialnego, ustanowionych do pełnienia czynności w zakresie potrzeb społecznych, których zaspakajanie przez samorząd terytorialny, przewidziane jest obowiązującymi przepisami (ośrodki zdrowia, sierocińce, szkoły miejskie i t.p.) za wyjątkiem komunalnych kas oszczędności oraz instytucji gmin wiejskich.

Pracownikom przedsiębiorstw samorządu terytorialnego niewymienionych wyżej w punktach B i C przysługują nadal karty zaopatrzenia, o ile przysługiwały im do dnia 1 marca 1947 r. i o ile w myśl przepisów niniejszej instrukcji przysługują pracownikom tych samych gałęzi pracy przedsiębiorstw państwowych.

Pracownikom władz, przedsiębiorstw, zakładów i instytucji samorządu gospodarczego karty zaopatrzenia nie przysługują.

§ 3. Ucząca się młodzież.

Karty I kat. otrzymują uczniowie szkół zawodowych stopnia licealnego.

Wyjaśnienia:

Przepis powyższy nie ma zastosowania do uczniów szkół muzycznych i umuzykalniających, celem tych szkół nie jest bowiem kształcenie fachowców zawodowych, lecz szerzenie kultury muzycznej. Młodzieży uczęszczającej do tych szkół karty zaopatrzenia I kat. zatym nie przysługują, choćby odnośne szkoły miały stopień liceum. (Okólnik z dn. 12.V.47 r. L. dz. IV. No 1328).

§ 4. Pracownicy organizacji politycznych, społecznych i zawodowych.

Karty I kat. otrzymują pobierający stałe uposażenie i ubezpieczeni pracownicy zatrudnieni w zalegalizowanych i zarejestrowanych zarządach partii politycznych, robotniczych i pracowniczych związków zawodowych, Związku Samopomocy Chłopskiej oraz organizacji i stowarzyszeń społecznych za wyjątkiem zrzeszeń kupców, rzemieślników, przedsiębiorców, właścicieli nieruchomości oraz wolnych zawodów.

Wyjaśnienia:

Zakony niezależnie od celów religijnych są równocześnie organizacjami społecznymi w tym charakterze niektóre z nich prowadzą szpitale, przedszkola, szkoły, sierocińce, żłobki i t.p. zakłady o charakterze charytatywnym lub kulturalnym, nie mające charakteru przedsiębiorstw zarobkowych. Zakonników i zakonnice stale zatrudnionych w tego rodzaju zakładach należy traktować pod względem zaopatrzenia na równi z pracownikami świeckich organizacji społecznych choćby nie pobierali stałego wynagrodzenia i nie byli ubezpieczeni, i w drodze analogii do § 4 instrukcji wydawać im karty zaopatrzenia I kat.

Fakt stałego zatrudnienia w danym zakładzie winien być stwierdzony zaświadczeniem wydanym przez władze państwowe lub samorządowe I instancji, wykonujące nadzór nad odnośnym zakładem.

Również należy wydawać karty I kat. członkom zgromadzeń zakonnych, zatrudnionym stale, choćby bezpłatnie, w państwowych, samorządowych lub społecznych szpitalach, sierocińcach i t.p. zakładach (okólnik z dnia 7.VIII. 1946 r. L. IV. No 7320).

§ 5. Pracownicy przedsiębiorstw prywatnych.
(Skreślony).

Uwaga: pracownicy przedsiębiorstw prywatnych nie są uprawnieni do otrzymywania kart zaopatrzenia I kat., natomiast członkowie rodzin osób zatrudnionych w prywatnych przedsiębiorstwach budowlanych mogą otrzymać rodzinne karty zaopatrzenia (IR) w wypadkach określonych w § 10 p. M niniejszej instrukcji).

§ 6. Pracownicy spółdzielni.

I. Karty I kat. otrzymują pracownicy centrali, oddziałów i zakładów graficznych spółdzielni wydawniczych „Czytelnik", „Książka", „Wiedza", „Prasa Demokratyczna", „Wydawnictwo Ludowe" i „Zryw", oraz pracownicy Zakładów Graficznych „Społem" w Łodzi.

II i III — (skreślone).

IV. Pracownikom spółdzielni, nie wymienionych w niniejszym paragrafie karty zaopatrzenia nie przysługują.

Uwaga: Uprawnienia do otrzymywania kart zaopatrzenia IR kategorii dla członków rodzin osób zatrudnionych w Społecznym Przedsiębiorstwie Budowlanym oraz spółdzielczych przedsiębiorstwach budowlanych uregulowane są w § 10 p. L. i M. niniejszej instrukcji.

§ 7. Uprawnieni z tytułu opieki społecznej.

I. Karty I kat. otrzymują:

A. (skreślony).

B. Sieroty, które straciły oboje rodziców w walce o wyzwolenie Polski z pod najazdu hitlerowskiego, o ile uczęszczają do szkół powszechnych lub średnich, a nie korzystają z opieki Państwa w zakładach zamkniętych. Warunkiem otrzymania karty jest przedstawienie zaświadczenia zarządu miejskiego lub gminnego albo referatu opieki społecznej w starostwie.

C. Wdowy po zmarłych więźniach politycznych, po poległych w walce o wyzwolenie Polski z pod najazdu hitlerowskiego oraz po zmarłych powstańcach śląskich, o ile nie mają źródeł dochodu z przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych i o ile mają na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci do lat 16-tu. Warunkiem otrzymania karty jest przedłożenie zaświadczenia Związku b. Więźniów Ideowo-Politycznych, Związku Uczestników Walk o Niepodległość Polski lub Związku Weteranów Powstań Śląskich.

Wyjaśnienia:

Sierotom i wdowom po wojskowych poległych w czasie ostatniej wojny należy wydawać karty zaopatrzenia I kat., o ile odpowiadają warunkom § 7 ust. I p. B, względnie p. C instrukcji z dnia 22.V. b.r. w sprawie uprawnień do kart zaopatrzenia.

Sierotom i wdowom po poległych wojskowych należy wydawać karty kat. IR, o ile nie odpowiadają wyżej powołanym przepisom instrukcji z dnia 22.V. b.r., a natomiast odpowiadają warunkom § 10, p. F tejże instrukcji.

Fakt śmierci b. wojskowego winien być udowodniony zaświadczeniem Władz Wojskowych lub Czerwonego Krzyża.

Rodziny wojskowych zmarłych w obozach dla jeńców należy traktować narówni z rodzinami poległych (okólnik z 27.VIII. 46 r. Nr 7450), (Patrz również wyjaśnienia do § 10 p. F).

D. Inwalidzi wojenni i wojskowi, którzy utracili ponad 45% zdolności do pracy i nie mają innego źródła dochodu poza rentą inwalidzką.
Korzystający z kart zaopatrzenia z tytułu inwalidztwa poza udowodnieniem inwalidztwa (dowód pobierania renty inwalidzkiej, względnie przynależni są przedłożyć zaświadczenie urzędu skarbowego, że nie posiadają żadnych stałych dochodów oprócz renty inwalidzkiej.

Wyjaśnienia:

Zaświadczenie takie ważne jest 6 miesięcy, jednak petent winien co miesiąc składać przy odbiorze kart zaopatrzenia pisemne oświadczenie, że okoliczności stwierdzone w zaświadczeniu urzędu skarbowego nie uległy w międzyczasie zmianie.
W wypadkach budzących wątpliwości urząd wydający karty żywnościowe ma prawo zażądać złożenia nowego zaświadczenia w każdym czasie przed upływem 6-ciu miesięcy.

Przy złożeniu oświadczenia niezgodnego ze stanem faktycznym mają zastosowanie przepisy karne o składaniu fałszywych zeznań (okólnik z dnia 22.VIII.1946 L. IV. 7497). (Patrz również wyjaśnienia do § 10 p. F.).

E. (skreślony).

F. Ociemniali poza zakładami zamkniętymi i ich przewodnicy.

Fakt pełnienia czynności przewodnika winien być stwierdzony bądź przez związek ociemniałych, bądź referat opieki społecznej właściwego starostwa, bądź też przez zarząd gminny lub miejski.

Wyjaśnienia:

W myśl § 7 ust. I lit. F. instrukcji Min. Apr. i Handlu z dnia 22.V.1946 r. wszystkim ociemniałym, znajdującym się poza zakładami zamkniętymi, oraz ich przewodnikom przysługują karty zaopatrzenia I kat. Te same uprawnienia przysługują przeto i ociemniałym inwalidom wojennym, wojskowym i inwalidom pracy (okólnik z dnia 23. XI. 46 r. L. IV. No 16665).

Uprawnień ociemniałych inwalidów do kart I kat. nie należy uzależniać od warunków, wskazanych w § 7 ust. I lit. D. Ociemniałym inwalidom przysługują karty I kat. nawet wówczas, gdy posiadają poza rentą inwalidzką inne źródła dochodu. (okólnik z dnia 5. XII. 1946 r. L. IV. No 16861).

G. Wdowy po pracownikach, którzy otrzymywali karty I kat. i zmarli na skutek nieszczęśliwego wypadku przy pracy, na okres 3-ch miesięcy, poczynając od miesiąca następnego od daty śmierci.

H. Członkowie Związku Weteranów Walk Rewolucyjnych 1905 — 1918 r.

I. Zrzeszeni w Związku Weteranów Powstań Śląskich, uczestnicy powstań śląskich w wieku ponad 60 lat, zaś w wieku poniżej 60 lat — w wypadku uznania przez lekarza urzędowego za stale niezdolnych do pracy.

II. Karty II kat. otrzymują:

A. Inwalidzi wojenni i wojskowi, którzy utracili conajmniej 25% zdolności do pracy i nie mają innego źródła dochodu poza rentą inwalidzką (udokumentowanie jak w pkt. I lit. D). (Patrz wyjaśnienia do ust. I, p. D.).

B. (skreślony).

C. (skreślony).

D. Pielęgniarze ciężko poszkodowanych inwalidów wojennych, otrzymujących karty zaopatrzenia, którym na mocy orzeczenia komisji rewizyjno-lekarskiej lub odwoławczy został przyznany dodatek pielęgnacyjny.

III. Karty III kat. otrzymują:

A. Osoby w wieku ponad 60 lat.

B. Osoby samotne, uznane przez lekarza urzędowego za stale niezdolne do pracy, po przedłożeniu świadectwa ubóstwa.

C. Mężczyźni wdowcy, posiadający na utrzymaniu dzieci do lat 16-tu (wymagane świadectwo ubóstwa).

8. Repatrianci.

I. Karty I kategorii otrzymują:

A. Repatrianci na okres 1 miesiąca od daty osiedlenia się. Prawo do otrzymania kart zaopatrzenia ulega przedłużeniu na dalszy miesiąc w razie choroby repatrianta, udowodnionej zaświadczeniem lekarza urzędowego. W wypadku repatriowania całych rodzin, karty I kat. należy dawać głowie rodziny, pozostałym zaś członkom — karty rodzinne, w myśl zasad działu II.

B. Repatrianci górnicy z zagranicy — na okres pierwszych 3-ch miesięcy (w pierwszym miesiącu otrzymują oprócz tego dodatek „PZ“ t. j. dodatek przysługujący pracownikom pod ziemią, sprawa dodatków do kart jest poza tym uregulowana odrębnymi przepisami).

§ 9. Uprawnieni z różnych tytułów:

I. Karty I kat. otrzymują:
punkty: A, B, C, D, E, F, G, H, I i J. — skreślone.

K. żony osób pełniących zawodową służbę wojskową w Wojsku Polskim (wyjaśnienie przy § 10 p. C).

II. (skreślony).

III. Karty III kat. otrzymują Niemcy zatrudnieni w tych zakładach pracy, w których pracownicy Polacy uprawnieni są do kart zaopatrzenia którejkolwiek kategorii, — o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Dział II.

O uprawnionych do otrzymywania kart kategorii IR i IIR.

§ 10. Karty rodzinne I kat. otrzymują:

A. Członkowie rodzin osób otrzymujących karty I i II kat.
Za członków rodzin w rozumieniu niniejszej instrukcji uważa się, jeżeli przepisy

szczególne, powołane w punktach C, G i H nie stanowią inaczej: 1) żonę ślubną, 2) żonę nieślubną, o ile pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym nie krócej niż rok, 3) męża trwale niezdolnego do pracy, 4) dzieci do lat 16, 5) dzieci w wieku powyżej 16 lat, o ile uczęszczają do szkół. 6) dzieci niezależnie od wieku i pobytu w szkole, jeżeli są trwale niezdolne do pracy.

Wyjaśnienia:

Przez dzieci, o których mowa w § 10 instrukcji z dnia 22.V 1946 r. w sprawie uprawnień do kart zaopatrzenia, należy rozumieć również dzieci nieślubne, uznane przez pracownika w sposób prawem przewidziany, względnie nawet nieuznane, lecz faktycznie wspólnie z pracownikiem zamieszkałe i przez pracownika utrzymywane. (Okólnik z dnia 11.VIII. 1946 r. IV. No 7012).

Ponadto pod warunkiem wspólnego mieszkania i pozostawania na wyłącznym utrzymaniu uprawnionego, uważa się za członków rodziny: 1) matkę, względnie macochę oraz babkę i teściową, niezależnie od wieku i zdolności do pracy, 2) ojca, względnie ojczyma oraz dziadka i teścia, o ile przekroczyli 60 lat życia lub są trwale niezdolni do pracy, 3) rodzeństwo do lat 16 włącznie, jeżeli rodzice nie żyją, są nieobecni, lub trwale niezdolni do pracy, 4) rodzeństwo niezdolne do pracy bez względu na wiek, 5) sieroty i dzieci, opuszczone do lat 16, przyjęte na wychowanie. Niezdolność do pracy musi być potwierdzona świadectwem lekarza urzędowego.

Dzieci pracownika zmarłego na skutek nieszczęśliwego wypadku przy pracy, otrzymują nadal rodzinne karty zaopatrzenia, o ile odpowiadają warunkom wskazanym w ustępie pierwszym niniejszego punktu.

B. (skreślony).

C. Członkowie rodzin osób pełniących zawodową służbę wojskową w Wojsku Polskim za wyjątkiem żon (§ 9, ust. I. p. K.).

Wyjaśnienia:

Wszystkich oficerów Wojska Polskiego należy uważać za pełniących zawodową służbę wojskową. Żonom wszystkich oficerów przysługują przeto karty zaopatrzenia I kat. (§ 9, ust. I, p. K. instrukcji z 22.V. 1946 r. w brzmieniu obecnie obowiązującym), zaś pozostałym członkom rodziny — karty kat. IR (§ 10, p. C instrukcji). Natomiast członkom rodzin podoficerów Wojska Polskiego — karty zaopatrzenia kategorii I (§ 9, ust. I, p. K.), względnie kat. IR (§ 10, p. C) należy wydawać tylko o tyle, o ile zostanie przedstawiony dowód, wystawiony przez władze wojskowe, stwierdzający, że dany podoficer pełni **zawodową** służbę wojskową. (Okólnik z dnia 12.V. 1947 r. L. dz. IV. No 1328).

D. (skreślony).

E. Członkowie rodzin funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa.

Wyjaśnienia:

Członkowie rodzin pracowników Mil. Ob. i Służby Bezpieczeństwa Publicznego tak w Warszawie jak i w całym kraju otrzymują karty zaopatrzenia kat. IR na podstawie § 10 p. E instrukcji (okólnik z dnia 3.III. 1947 r. L. dz. IV. No 621).

Członkom rodzin funkcjonariuszów Służby Bezpieczeństwa, którzy doznali kalectwa lub w inny sposób utracili zdolność do pracy w walce z wrogami demokratycznego ustroju Polski, przysługują nadal rodzinne karty zaopatrzenia na okres jednego roku, licząc od pierwszego dnia miesiąca następującego po rozwiązaniu stosunku służbowego z danym funkcjonariuszem.

F. Wdowy i sieroty do lat 16-tu po zmarłych więźniach politycznych, po poległych w walce o wyzwolenie Polski z pod najazdu hitlerowskiego oraz po b. powstańcach śląskich, o ile nie mają źródła dochodu z przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych i pozostają bez pracy. Warunkiem otrzymania karty jest przedłożenie zaświadczenia Związku b. Więźniów Ideowo-Politycznych, Związku Uczestników Walk o Niepodległość Polski lub Związku Weteranów Powstań Śląskich.

Wyjaśnienia:

Wdowom po poległych w walce o wyzwolenie Polski przysługują karty kat. IR, o ile odpowiadają warunkom § 10, lit. F, względnie — karty I kat., jeśli odpowiadają warunkom zastrzeżonym w § 7, lit. C instrukcji z dnia 22.V. 1946 r.

Sierotom po poległych w walce o wyzwolenie Polski przysługują karty IR kat., o ile odpowiadają warunkom § 10, lit. F, albo też karty I kat., jeśli odpowiadają warunkom ustalonym § 7, lit. B. Instrukcji z dnia 22.V. 1946 r.

Wdowom i sierotom po zmarłych inwalidach wojennych lub wojskowych należy wydawać karty kat. IR pod warunkiem pobierania przez nie renty wdowiej lub sierocej. (Okólnik z dnia 10.IX. 46 r. L. dz. IV. No 7736).

G. Osoby pozostałe po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski z pod najazdu hitlerowskiego, o ile nie odpowiadają warunkom p. F niniejszego paragrafu, a natomiast podpadają pod przepisy ustawy z

dnia 23 lipca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 180) i rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 19.X. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 263).

H. Wdowy i sieroty po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski, o ile odpowiadają warunkom przepisów dekretu z dnia 13.XI 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz.U.R.P. Nr 51, poz. 294).

I. (skreślony).

J. Kobiety samotne, mające na utrzymaniu dzieci do lat 16, oraz dzieci tych kobiet do lat 16, o ile zostanie przedłożone świadectwo ubóstwa, względnie zaświadczenie właściwych władz o niemożności skierowania do pracy lub niezdolności do pracy.

K. W razie śmierci żony pracownika — jeden z niepracujących członków rodziny (matka, córka, lub siostra), o ile prowadzi pracownikowi gospodarstwo domowe i nie korzysta z kart zaopatrzenia z innego tytułu.

L. Wskazani w p. A. niniejszego paragrafu członkowie rodzin pracowników przedsiębiorstw budowlanych państwowych lub stanowiących własność samorządu terytorialnego oraz członkowie rodzin pracowników Społecznego Przedsiębiorstwa Budowlanego.

M. Wskazani w p. A. niniejszego paragrafu członkowie rodzin wszystkich pracowników prywatnych i spółdzielczych przedsiębiorstw budowlanych, które złożą zaświadczenie właściwego Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Odbudowy, względnie Okręgowej Dyrekcji Odbudowy, stwierdzające, że dane przedsiębiorstwo jest objęte układem zbiorowym pracy w budownictwie, oraz, że w okresie dwóch miesięcy kalendarzowych, poprzedzających wydanie zaświadczenia przeciętnie przynajmniej 50% swych pracowników zatrudniało przy robotach wykonywanych dla władz, przedsiębiorstw i instytucji państwowych, samorządowych, lub o charakterze publiczno-prawnym. Zaświadczenie powyższe stanowi podstawę do uzyskania kart zaopatrzenia na miesiąc, w którym zostały wystawione oraz na dwa miesiące następne, po czym winny być odnowione.

Zgodność ze stanem faktycznym zapotrzebowań rodzinnych kart zaopatrzenia, składanych przez przedsiębiorstwa budowlane na podstawie niniejszego ustępu, winna być każdorazowo poświadczona przez właściwy miejscowy oddział Związku Zawodowego Robotników i Pracowników Przemysłu Budowlanego, Ceramicznego i Pokrewnych Zawodów w Polsce.

§ 11. Karty rodzinne II kat. otrzymują:

Członkowie rodzin osób posiadających karty kat. III.

Dział III.

O osobach nie posiadających prawa do kart zaopatrzenia.

§ 12. Z pośród osób wymienionych w dziale I i II nie przysługują karty zaopatrzenia:

A. Właścicielom, dzierżawcom i użytkownikom gospodarstw rolnych, ogrodniczych i rybnych o powierzchni użytkowej powyżej 2 ha, za wyjątkiem:

a) osób zatrudnionych w przemyśle, górnictwie, na kolejach państwowych oraz w instytucjach państwowych i samorządowych,

b) niewidomych,

c) repatriantów,

Członkom rodzin osób wymienionych wyżej pod lit. a) i b) rodzinne karty zaopatrzenia nie przysługują.

W wypadkach wątpliwych, dotyczących ustalenia powierzchni użytkowej gospodarstwa, miarodajne jest zaświadczenie zarządu miejskiego lub gminnego, względnie powiatowego urzędu ziemskiego. Spadkobierców traktuje się jak właścicieli.

B. Pracownikom fizycznym i umysłowym oraz ich rodzinom, zatrudnionym w charakterze zajęcia głównego w gospodarstwach rolnych, ogrodniczych, rybołóstwie i leśnictwie z wyjątkiem osób zatrudnionych w administracji lasów państwowych i samorządowych, o ile nie korzystają z plonów gospodarstwa wiejskiego lub równoważnika w naturze.

Wyjaśnienia:

Lasy **nie podpadają** pod pojęcie instytucji państwowych lub samorządowych, których pracownikom w myśl § 12, p. A. instrukcji z dnia 22.V. 1946 r. w sprawie uprawnień do kart zaopatrzenia przysługują karty zaopatrzenia bez względu na obszar posiadanych gospodarstw rolnych. Stosownie przeto do ogólnej zasady, wyrażonej w § 12, p. B instrukcji z dnia 22.V. 1946 r., karty zaopatrzenia (a więc również dodatek „C“) mogą otrzymywać wyłącznie ci pracownicy lasów, którzy **nie są posiadaczami gospodarstw rolnych, ogrodniczych lub rybnych o powierzchni użytkowej powyżej 2 ha.**

Zasady tej należy **bezwzględnie** przestrzegać i żądać przedkładania zaświadczeń wymienionych w zdaniu ostatnim § 12, p. A. wyżej powołanej instrukcji z dnia 22.V. 1946 r.

Przez osoby zatrudnione w administracji lasów państwowych i samorządowych, o których mowa w § 12, p. B. instrukcji z dnia 22.V. 46 r., należy rozumieć nietylko pracowników administracyjnych w ścisłym znaczeniu, lecz również pracowników fizycznych, zatrudnionych przez administrację lasów. Pracownikom tym

przysługują przeto karty zaopatrzenia, o ile oczywiście nie są posiadaczami gospodarstw rolnych, ogrodniczych lub rybnych o powierzchni powyżej 2 ha (okólnik z dnia 5.X. 1946 r. L. dz. IV. No 7846).

C. Właścicielom przedsiębiorstw prywatnych (przemysłowych, rzemieślniczych, handlowych, kredytowych i t.p.) chociażby sami w nich pracowali oraz wszystkim osobom, które z jakichkolwiek tytułów prowadzą na własny rachunek wymienione wyżej przedsiębiorstwa.

Wyjaśnienia:

Prawo do kart zaopatrzenia nie przysługuje członkom rodzin osób pełniących służbę wojskową, jeśli wojskowy lub jego rodzina posiada gospodarstwo rolne o powierzchni użytkowej 2 ha, względnie przedsięborstwo przemysłowe, rzemieślnicze lub handlowe (§ 12 instrukcji z dn. 22. V. b.r.). (Okólnik z dnia 27.VIII. 1946 r. L. dz. IV. Nr 7450).

D. Członkom straży portowej oraz batalionów ochrony lasów i straży wartowniczo-konwojowej transportów UNRRA.

E. Pełniącym służbę w Wojsku Polskim i organach bezpieczeństwa publicznego,

F. Młodzieży uczącej się, zamieszkałej w szkolnych bursach i internatach.

G. Sierotom, przebywającym w zakładach opieki zamkniętej nad sierotami (sierocińce, domy dziecka),

H. Podopiecznym w chroniskach dla starców.

Dział IV.

Przepisy ogólne.

§ 13. A. Kartę zaopatrzenia można mieć tylko jedną. Jeżeli ktoś posiada dwa lub więcej tytułów do korzystania z karty zaopatrzenia, należy brać pod uwagę tytuł najkorzystniejszy dla zainteresowanego.

B. Za zatrudnionego w myśl niniejszej Instrukcji uważa się osoby, pozostające w stosunku służbowym lub w stosunku pracy, choćby z powodu choroby lub urlopu w danym miesiącu czynności swych nie wykonywały.

C. Obcokrajowców, za wyjątkiem niemców, traktuje się analogicznie jak Polaków.

§ 14. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1946 r.; z tą chwilą tracą moc wszelkie dotychczas wydane przepisy, dotyczące uprawnień do kart zaopatrzenia I, II i III kat. oraz rodzinnych kart zaopatrzenia I i II kat.

Przepisów o dodatkach kart zaopatrzenia instrukcja niniejsza nie narusza.

Minister Aprowizacji i Handlu

w/z (—) **A. Jaroszewicz**
I Podsekretarz Stanu

TŁOCZONO Z POLECENIA MINISTRA APROWIZACJI

DO NABYCIA: MINISTERSTWO APROWIZACJI — WARSZAWA, CHOCIMSKA 28. CENA ZŁ 25

Druk. F. H. Bogucki i S-ka, Warszawa, Hoża 55.